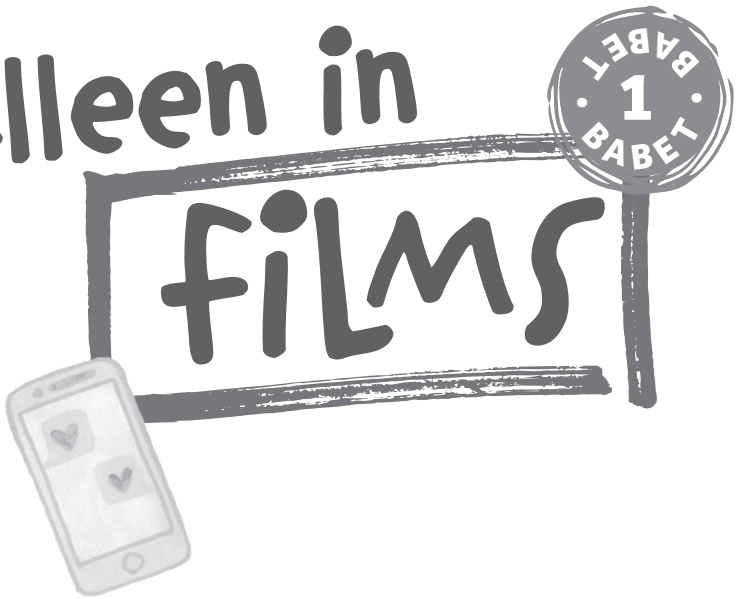

Alleen in films

Alleen in

Henriët Spronk

KokBoekencentrum Uitgevers - Utrecht

Ontwerp omslag: Villa Grafica
Illustratie omslag: Anne Vosselman
Lay-out binnenwerk: Gewoon Geertje

ISBN 978 90 266 2652 4
ISBN 978 90 266 2661 6 (e-book)
ISBN 978 90 266 2664 7 (audiobook)
NUR 284
www.kokboekencentrum.nl

© 2023 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Inhoud

1.	Frans avontuur	7
2.	Bestelbusje	11
3.	De camping	15
4.	Campingronde	20
5.	Huisgenoten	24
6.	Flûte	28
7.	Irritant	32
8.	Boodschappen doen	38
9.	De receptie	46
10.	Service	49
11.	Zwemmen	55
12.	Voyeur	61
13.	Frankrijk-Nederland	67
14.	Bijeenkomst	71
15.	Bezoek	74
16.	Schoonmaken	78
17.	Muurtje	86
18.	Nachtmerrie	96
19.	Miniclub	101
20.	Opa	104
21.	Dansavond	110
22.	Afblijven	115
23.	Operatie	120
24.	Praatjes	129

25. Onbegrijpelijk	133
26. Benauwd	139
27. Alexandre	147
28. Leo	151
29. Grote Beer	155
30. Regen	159
31. Voorwaarde	164
32. Ziek	172
33. Salsa-avond	179
34. Regels	183
35. Ziekenhuis	191
36. Rust	195
37. Surprise!	204
38. Actie	209
39. Laatste week	216
40. Open kaart	220
41. The time of my life	224
42. Zoals ik ben	228
Woordenlijst Frans-Nederlands	231

1. Frans avontuur

Lief dagboek,

Yes, het is zomervakantie!!! En weet je wat ik nu aan het doen ben? Ik zit in de trein op weg naar mijn vakantiebaan op een camping in Frankrijk!!! In de Rhône-vallei om precies te zijn, best wel zuidelijk dus, giga-eind reizen, maar goed. Hoe ik eraan kom? De afgelopen zomers heb ik op de camping van mijn oom Pascal gewerkt. Toen ik hem vertelde dat ik na de middelbare Frans wil gaan studeren, gaf hij mij de tip om eens in Frankrijk vakantiewerk te gaan doen. Dan leer je de taal pas echt goed, zei hij. En weet je wat tof was? Hij had nog wel een adresje. Mijn ouders stonden niet meteen te springen dat hun dochter van zestien in haar eentje naar Frankrijk zou gaan. Gelukkig heeft mijn oom ze ervan weten te overtuigen dat ik dat prima kan. Contact houden is zo eenvoudig, we kunnen appen, videobellen, noem maar op. Mijn vader was al snel akkoord, maar mijn moeder had er wat langer voor nodig om aan het idee te wennen. Bij het afscheid heeft ze wel honderd keer gezegd: 'Kijk je goed uit, schat?' Duh, tuurlijk doe ik dat, mijn hele leven heb ik nog nooit zomaar iets gedaan. Ik weet wat ik wil en ik weet wat ik doe. En ik ben al zestien, hè, zes-tien, geen baby. Het is tijd dat ze me los gaan laten.

Mijn broer Lars vindt het wel cool dat zijn zusje de wereld gaat ontdekken. Hij weet zeker dat ik een Franse casanova aan de haak ga slaan en sloten wijn ga drinken. No way, dat gaat dus echt nooit gebeuren. Zo zit ik niet in elkaar.

Ik heb er echt superveel zin in, maar ik kan niet ontkennen dat ik ook zenuwachtig ben. Spreek ik de taal wel goed genoeg? Wat ga ik allemaal meemaken? Wie ga ik ontmoeten?

Pling!

Ik leg de pen neer en pak mijn telefoon. Vast mijn moeder die wil weten of ik er al ben.

+32 6 12345678

Hallo Babet, ik ben Lisa. Je...

Lisa? Ik ken helemaal geen Lisa. Wie kan dat nou zijn? Ik tik op de profielfoto. Een vrolijk lachende meid kijkt me aan. Ik schat dat ze iets ouder is dan ik. Haar gezicht komt me niet bekend voor. Wat zou ze te melden hebben? Ik klik het bericht open.

+32 6 12345678

Hallo Babet, ik ben Lisa. Je kent me nog niet, maar ik ben degene die je straks van het station komt ophalen. Waar ben je nu? Dan weten we wanneer we in de auto moeten stappen.

Babet

Hallo, Lisa, bedankt voor je berichtje. Fijn dat je me komt ophalen. Als het goed is, komt de trein over een uur aan.

+32 6 12345678

Top! Dan stappen we over een halfuur in de auto. Tot straks!

Babet

Ik voeg Lisa toe aan mijn contacten. Dan leg ik mijn telefoon op het tafeltje voor me en tuur naar buiten. Nog even en dan ontmoet ik mijn nieuwe collega's. Hopelijk zijn ze aardig, anders worden het zes heel lange weken. Niet aan denken, komt vast goed! Een krakend geluid haalt me uit mijn gedachten. De stem van de conducteur schalt door de coup e. *'Mesdames et Messieurs, Saint-Rambert-d'Albon.'** Hier moet ik uitstappen.

Pling!

Lisa
Selfie met Sven!

Ik bekijk de foto aandachtig. Lisa staat er met een *big smile* op. Sven lijkt niet door te hebben dat er een foto van hem wordt gemaakt. Ondanks zijn norsige uitstraling ziet hij er niet verkeerd uit. Ik vergroot de foto. Hmm, gezicht en schouderpartij zijn goedgekeurd. *Back to reality*, Babet. Dit is echt zo'n jongen waar alle meiden als een blok voor vallen. Ik ken die types wel van de middelbare. Goed verzorgde, sportieve jongens die alles mee lijken te hebben. Ze hebben de *looks*  n de *body*, zoals mijn *bestie* Eva en ik dat altijd zeggen. Ik blijf het liefst zo ver mogelijk bij die gasten uit de buurt. Ik word er alleen maar heel onzeker van. Daar kunnen die jongens niets aan doen, maar toch is het zo.

Ik stap uit en kijk om me heen. Iets verderop staat een bankje. Ik loop ernaartoe, zet de rugzak op de grond en plof neer. Even Eva een appje sturen.

* Achter in dit boek staat een alfabetische woordenlijst Frans-Nederlands.

Babet

Hee Eef, ik ben er! Het is echt in de middle of nowhere, joh!

Het lijkt wel of Eva heeft zitten wachten op een teken van leven, want ze reageert meteen.

Eva

O, echt? Wie komt je ophalen?

Babet

Lisa en Sven. Zij worden mijn collega's op de camping. Ik stuur ff een foto...

Eva

Wow, wat is dat voor hunk, joh! Echt categorie 'looks & body'. Wordt dat jouw collega? Bet, ik ben jaloers!

Op het moment dat ik een berichtje terug begin te typen, zie ik in mijn ooghoek iemand op me af komen lopen.

Ze houdt haar telefoon in de hand en kijkt van het schermpje naar mij en weer terug. 'Jij moet Babet zijn.'

Ik sta op. 'Ja, en dan ben jij Lisa.'

'Klopt helemaal.'

We schudden elkaars hand.

'Kom, dan lopen we naar de auto.' Lisa heeft een Belgisch accent.

Wat klinkt dat cool!

2. Bestelbusje

We lopen richting de uitgang van het stationnetje.

‘De auto staat iets verderop. Sven rijdt,’ zegt Lisa.

‘Dat is de jongen op de selfie die je vanmiddag stuurde, toch?’

‘Jep! Hij komt ook uit Nederland. Hij verzorgt de animatie op de camping.’

‘Nice. Ik ga ook animatie doen.’

‘Nou, verheug je er niet te veel op, hoor. Sven is nogal op zichzelf en kan behoorlijk bot zijn.’

‘O, nou ja, we zien wel. Wat voor werk doe jij eigenlijk op de camping?’

‘Ik sta achter de bar en ben serveerster in het restaurant.’

‘Is het leuk werk?’

‘Ja, hoor, best relaxte werktijden ook. Ik hoef pas ’s middags te beginnen. Kan ik lekker uitslapen. Daar ben ik heel blij mee, want ik ben totaal geen ochtendmens!’

We lopen een stoffige parkeerplaats op. Iets verderop staat een bestelbusje. De motorkap is omhooggeklapt, iemand staat er in voorovergebogen houding onder. Het busje ziet er niet al te nieuw uit, zeg maar gerust middeleeuws.

Lisa neemt mijn rugzak over en loopt ermee naar de achterkant van het busje. ‘Zo hé, wat zit er allemaal in die tas, joh! Ik breek mijn rug bijna!’

‘Ja, sorry, ik heb denk ik een beetje te veel meegenomen.’

Ze rolt hem in de achterbak. ‘Het is hier alleen maar snikheet of knetterwarm, dus veel kleding heb je niet nodig.’

‘Ja, stom, had ik kunnen weten.’

‘O ja, de heenreis wordt een beetje krap, want we moeten de rijdersstoel delen. Maar het is niet ver, hoor,’ zegt Lisa.

‘*No problem!*’

‘Stap maar in. Kun je meteen kennismaken met Sven.’

Ik open het portier en zie Sven zitten. Hij draait aan de knopjes van de autoradio. De radio stoort behoorlijk. Hij kijkt even op.

Ik steek mijn hand naar hem uit. ‘Hoi, ik ben Babet.’

‘Hoi. Mijn handen zitten onder de olie, dus ik kan je beter geen hand geven.’ Hij gaat weer verder met de radio.

‘Hé Sven, heb je geen manieren geleerd? Je kunt op zijn minst toch wel even iets aardigs zeggen!’ roept Lisa.

Sven lijkt niet echt onder de indruk. ‘Ik heb hoi gezegd, hoor.’

Lisa stapt in. Ik schuif een beetje op. Mijn linkerbeen raakt bijna de versnellingspook.

Dan trekt Lisa het portier dicht. ‘Nou, Babet, zoals je merkt, is Sven echt een heel gezellige gast.’

Ik kijk schuin naast me. Sven is lang, dat is wel duidelijk. Hij zit bijna opgevouwen achter het stuur. Hij heeft blond haar dat aan de zijkanten is opgeschoren en boven op zijn hoofd met gel in een kuif is gekneed. Zijn armen en schouders zijn gespierd en zongebruind. Zijn ogen kan ik niet goed zien. Zouden ze blauw zijn? Groen of bruin kan natuurlijk ook.

Lisa geeft me de gordel aan. Ik klik hem vast.

‘Leuke selfie trouwens,’ zeg ik in een poging om het ijs te breken.

Sven kijkt eerst naar mij en vervolgens naar Lisa. ‘Lisa, wat heb je nou weer gedaan?’

‘Ah, joh, maak je niet druk. Ik had even een selfie van ons tweeën gestuurd, zodat Babet wist wie haar zouden komen ophalen.’

‘Volgende keer toestemming vragen.’

‘Ja, baas.’ Lisa kijkt me aan en haalt haar schouders op. Alsof ze wil zeggen: waar doet hij moeilijk over?

Ik glimlach. Die twee lijken niet echt een klik te hebben.

Sven stopt de sleutel in het contact. Hortend en stotend komt het bestelbusje in beweging. Ik vraag me serieus af of dit stuk schroot het volhoudt tot de camping.

‘Heb je een goede reis gehad?’ vraagt Lisa.

‘Ja, hoor. Ik heb voor het eerst de Alpen in het echt gezien, zo mooi!’

Sven begint te grinniken, maar zegt niets.

Ik kijk opzij. Zit hij me nou uit te lachen?

Dan draai ik me om naar Lisa. ‘Maar tjonge, het was wel een hele reis.’

‘Dat vond ik ook. Vooral dat laatste stuk duurt lang, hè?’

‘Ja, inderdaad. Voor mijn gevoel zat ik langer in dat boemeltje dan in de twee tgv’s bij elkaar.’

‘Kon je je nog een beetje vermaken?’

‘Ja, hoor. Ik heb liggen pitten en zitten appen met mijn ouders, broer en vriendinnen.’ Ik pak mijn telefoon, scrol door de foto’s heen en laat een selfie zien van mezelf onder de Eiffeltoren. ‘Kijk, deze is grappig, hè?’

Lisa fronst haar wenkbrauwen. ‘Heb je vandaag echt onder de Eiffeltoren gestaan?’

‘Nee, er hing een enorme foto van de Eiffeltoren op *Gare du Nord*. Daar ben ik voor gaan staan.’

‘O, ik dacht al: hoe heb je dat voor elkaar gekregen met die zware tas. Je hebt trouwens echt de uitstraling van een Française.’

‘Hoezo?’

‘Nou, je slanke figuur en je mooie, zwarte haar. Had ik maar zo’n bos.’ Lisa neemt een paar plukjes van haar blonde haar tussen twee vingers. ‘Dun en futloos, niets mee te beginnen.’

Nou, ik denk heel anders over dat zwarte haar, maar daar zal ik

Lisa nu maar niet mee lastigvallen. We kennen elkaar net. Ik draai me een beetje naar Sven toe. 'Dus jij komt ook uit Nederland. Waar kom je precies vandaan?'

'Doet dat ertoe?'

Wat is dat nou weer voor vage reactie? Slaat echt nergens op.

Dan zie ik opeens een auto recht op ons af komen. 'Kijk uit!!!'

Met twee handen grijp ik het dashboard vast.

'Joh, doe effe rustig!' Snel drukt Sven op de claxon. De auto kan nog net bijsturen en scheert rakelings langs het busje. Sven draait het raampje open en steekt zijn vuist naar buiten.

Mijn hart bonkt in mijn keel. 'Dat ging nog maar net goed. Heb jij je rijbewijs eigenlijk wel?'

'Bijna,' antwoordt Sven.

Ik weet niet wat ik hoor. 'Bijna? Wat bedoel je daarmee? Hoe oud ben je?'

'Zeventien. Na de zomervakantie moet ik afrijden.'

'Maar dan mag je toch nog helemaal niet autorijden?'

'In Nederland niet, maar hier in *the middle of nowhere* boeit het niemand. En aan deze roestbak valt weinig meer te vernielen.'

Hij grinnikt.

'Je moet tot je achttiende een coach naast je hebben, hoor,' probeer ik nog.

Hij grinnikt weer. 'Daar heb ik Lisa voor.'

Verbaasd kijk ik Lisa aan. Ze knikt bevestigend. 'Ik ben achttien, dus *no worries*.'

Hoe kunnen ze hier zo relaxt over doen? Ach, laat ook maar zitten.

Ik maak toch geen schijn van kans. 'Whatever.'

'En de volgende keer niet zo panisch doen,' moppert Sven.

3. De camping

Na een halfuur rijden zie ik een bord langs de weg: ‘Camping Le ciel bleu’. We slaan een smal zandweggetje in. Het droge zand stuift op.

‘Hier moet je dus nooit je auto wassen,’ zegt Lisa. ‘Na één rit is hij alweer vies, hè, Sven?’

‘Yup,’ is zijn korte korte antwoord. Hij parkeert de auto net voor de slagboom van de camping.

We stappen uit. Een wat ouder echtpaar loopt op de auto af. Dat moeten Madame en Monsieur Dupont zijn, de eigenaars van de camping. Twee honden lopen achter hen aan. Een witte, harige joekel en een heel klein, luid keffend exemplaar. Wow, wat een lawaai produceert dat kleine mormel. Monsieur Dupont pakt de honden bij de halsband en knikt me vriendelijk toe. ‘*Bonjour, Babet, la nièce de Pascal, bienvenue!*’

Het nichtje van Pascal, dat ben ik! ‘Eh, *bonjour.*’ Ik moet echt even schakelen in mijn hoofd.

Madame Dupont loopt op me af en biedt me een fles wijn aan.

‘Hier, om je welkom te heten op onze camping. De wijn komt uit deze streek. Echt heel lekker!’

Ze ratelt nog een poosje door, maar ik ben haar allang kwijt.

Ik neem de fles aan. ‘*Merci.*’

Gelukkig neemt Lisa het gesprek over: ‘Ik zal Babet wel even de weg wijzen naar de stacaravan.’